

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	8
คำนำผู้แปล	10
คำนำผู้เขียน	12

บทที่ 8

โศรกกระดุกกักสัน

17

นั่นไม่ใช่ใบหน้าที่ดังงาม คำกล่าวนี้อาจจะไม่ชัดเจนนัก ใบหน้านั้นไม่อาจบรรยายด้วยคำว่า “งดงาม” หรือ “ซีเหร่” เพราะเป็นใบหน้าที่ของโศรกกระดุก มีกะโหลกที่หุ้มด้วย ผิวหนังบางใส มีดวงตากลึกเหมือนถ้ำมืดที่ยังไม่ถึง มีผิวหนังที่เป็นรอยแยกทั้งแนวตั้งแนวนอน มีริมฝีปาก ที่แห้งแตก ฟันหลุดร่วงหมดปาก มีเหล็กชิ้นสนิมเขรอะ เป็นแผ่นๆ คลุมผิวหนังที่โปร่งบางแต่กระแหวะ

บทที่ 9

สี่ขาเมืองเย่เฮอ

75

บนแผ่นดินอันอ่าว้างนั้น จู่ๆ ก็มีดอกไม้ประหลาดบานไปทั่ว งดงามเฉิดฉายเหมือนเมฆหลากสีในยามสายัณห์ ขุนหลวงไหล รวากับพื้นอันแสนสุข รวากับภาพลวงตาแผ่กระจายไปทั่วเมืองเย่เฮอ อันเร้นลับ กระหม่อมอดคิดไม่ได้ว่าที่นี่หากไม่ใช่สรวงสวรรค์ ก็เป็นภาพลวงตาของเมืองเย่เฮอในตำนาน อยากเห็น อาคารบ้านเรือนก็ให้เห็น อยากเห็นทรัพย์สินเงินทองก็ให้เห็น อยากได้ความรักก็ได้รับ

บทที่ 10

กวางขวี่ส่องเต้ทวฺรฉัก

145

ดอกไม้ฉันเห็นทุกวัน หมายถึงดอกไม้ประดิษฐ์ที่ไทเฮา
ประดับผมไม่ใช่หรือ แต่พระสนมเจินบอกว่าไม่ใช่ดอกไม้ประดิษฐ์
แต่เป็นดอกไม้สดจากสวน สวนดอกไม้อยู่ที่ใต้ฝ่าเท้าของเรา

ข้าก็รู้สึกเย็นวาบที่ใต้ฝ่าเท้าทันที ข้ามองพื้น นึกไม่ออกว่า
จะมีสวนดอกไม้อยู่ที่นั่นจริงๆ พระสนมเจินบอกว่าเวลานี้
ในวังนอกจากหลี่เหลียนอิงแล้วก็มืองค์หญิงหรงไซวี่ที่เคยไป

บทที่ 11

การตล่สี่มีมุ่สุดท้าน

167

ข้าแหงเข้าไปที่กึ่งกลางระหว่างไหลทั้งสองข้าง บริเวณนั้น
มีดอกท้อขนาดเล็กดอกหนึ่ง นี่คือตำแหน่งจุดมรณะ มีน้ำเมือก
ไหลออกมาจากดอกท้อ น้ำเมือกติดอยู่ที่ปลายกระบี่ ทำให้กระบี่
ล่องหนเผยตัวออกมา ข้าไม่อาจคลายมือออกจากกระบี่ได้
ข้าแหงเข้าไปในใจกลางดอกท้ออีกครั้งหนึ่ง จนกระทั่งได้ยิน
เสียงถอนหายใจ จนกระทั่งเสียงนี้อ่อนลงและหมดแรง
จนกระทั่งอาการนั้นยุบตัว

บทที่ 12

ถ้าสาปของเผ่เฉตมาตา

275

“เจ้าทำให้เกิดซากปรักหักพังครั้งแล้วครั้งเล่า ข้าขอใช้ชีวิต
และวิญญาณทั้งหมดของข้าสาปแช่งเจ้า คนที่จะสังหารเจ้าคือ
หญิงสกุลเย่เฮ้อนาลา”

ข้าส่งคำสาปแช่งไปทั่วทุกทิศ ข้าทะยานไปสู่ดินแดนไกลโพ้น
ออกไปให้ห่างจากควันทวนหนาและเปลวเพลิง ลมสงบแล้ว ข้าเป็นคมมีด
ที่พุ่งไปท่ามกลางใยไหม มุ่งหน้าเข้าไปในทุ่งหญ้ากว้าง

บทส่งท้าย
๗ ปีระรุด

375

วิญญาณของหญิงสกุลทาทาลาเดินออกจากกระโปรงชั้น
มาที่เบื้องหน้า นางสาวชุตกั้เพี้ยาว สวมรองเท้าทรงสูง
ชุดสีซีดจางของนางมีสีส้มขึ้นมาใหม่ท่ามกลางแสงสายัณฑ์
ฉันทมองดูเห็นสีส้มที่สดใสลวดลายดอกไม้ที่งดงาม ผิวที่เต็ม
ไปด้วยบาดแผลสะอาดสะอ้านแล้ว ใบหน้านั้นสดใสปานดอกไม้
นางคือหญิงสกุลทาทาลา พระสนมเงินของกวงซิวฮ่องเต้
นางเดินไปยังตำหนักหย่างซินเตียน ท่าทางราวกับผีเสื้อ
ที่กำลังกระพือปีก

เกี่ยวกับผู้เขียน
เกี่ยวกับผู้แปล

391
392

ตำนานปมพระ

วาระสุดท้าย
ของราชวงศ์ชิง 3

ตอนที่ “สี่ร่าง”



บทที่ 8

โศรกพระอัญญาเสีทลับ

นั่นไม่ใช่ใบหน้าที่ดังงาม คำกล่าวนี้อาจจะไม่ชัดเจนนัก
ใบหน้านั้นไม่อาจบรรยายด้วยคำว่า “งดงาม” หรือ “ซีเหร่”
เพราะเป็นใบหน้าของโครงกระดุก มีกะโหลกที่หุ้มด้วย
ผิวหนังบางใส มีดวงตาดเล็กเหมือนถ้ำมืดที่ยังไม่ถึง
มีผิวหนังที่เป็นรอยแยกทั้งแนวตั้งแนวนอน มีริมฝีปากที่แห้งแตก
ฟันหลุดร่วงหมดปาก มีเหล็กขึ้นสนิมเซโรจะเป็นแผ่นๆ
คลุมผิวหนังที่โปร่งบางแตกกระแหง



วังตะวันออก

คนตายมักจะส่งเสียง มีแต่ข้าที่นิ่งเงียบ สำหรับคนที่อยู่ในวัง การนิ่งเงียบเป็นวิถีเอาตัวรอดที่ปลอดภัยที่สุด แต่ไม่ได้หมายถึงประนีประนอมหรือยอมถอย นิ่งเงียบหมายถึงสงบ รู้ว่าตัวเองทำอะไร อยู่ต่อไปจะทำอะไร และคอยสังเกตสิ่งรอบตัวเสมอ รอโอกาส ข้ามีความอดทนเป็นเลิศ ปัญญาเฉียบแหลม ข้ามักจะจัดการกับปัญหาแก้ไขปัญหาอย่างเงียบๆ โดยไม่ให้ลุ่มเสียง เวลาเป็นผู้กำหนดชัยชนะหรือพ่ายแพ้ เวลาเท่านั้น เวลาเท่านั้น ข้าใช้เวลาทำให้ฮ่องเต้เป็นผู้สืบทอด และใช้เวลาเลือกหญิงสาวที่ดีที่สุดเป็นฮ่องเต้ให้พระองค์ เมื่อเวลาผ่านไปข้าจึงได้รับผลตอบแทน เวลาที่ข้าทุ่มเทไปไม่สูญเปล่า แต่ยังคงอยู่อีกที่หนึ่ง

ชีวิตคนเรามีเวลาเพียงช่วงเดียว ทำอย่างไรจึงจะจัดสรรเวลาช่วงนี้ให้ดี ให้เกิดประโยชน์ ใช้ไปแล้วไม่รู้สึกละเสียดาย นี่เป็นข้อพิสูจน์

ว่าได้ใช้เวลาเหมาะสมหรือไม่ หลังจากเสียนเพิงฮ่องเต้สิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงมอบเวลาให้ข้า ข้าใช้เวลาทั้งหมดที่เหลือเพิ่มชีวิตชีวา และความสดชื่นให้วังในที่รกร้างและมีดমনลงเรื่อยๆ เวลาของข้าได้จากฮ่องเต้ก่อน ข้าไม่มีกะจิตกะใจจัดเวลา แม้อยากจะจัดเวลา แต่ข้าก็ไม่รู้ว่าจะเอาเวลาไปใช้ทำอะไรหรือใช้อย่างไรให้หมด เวลาของข้าอยู่ในตลับใบเล็ก ในวันอันอบอุ่นของฤดูหนาวที่ข้าได้รับแต่งตั้งเป็นฮ่องเฮา ฮ่องเต้ก่อนทรงวางตลับเล็กๆ ใส่ในมือข้า ข้ากำไว้แน่น นำมาคล้องแนบกับอกเสมอ สัมผัสถึงการสั่นสะเทือน ได้ยินเสียงตึกตอกเบาๆ นี่เป็นจันนาฬิกาที่ชาวต่างชาติส่งมาเป็นบรรณาการ สวยงามประณีต ประดับด้วยมุกและพลอยเม็ดเล็กแต่ดูเรียบง่าย ข้าชอบของที่ดูเรียบง่าย ฮ่องเต้ก่อนโปรดที่ข้าชอบของเรียบง่าย เรียบง่ายแต่มีรสนิยม ข้าจึงรักษาความเคยชินนี้ไว้เพื่อพระองค์

จันนาฬิกานี้ฮ่องเต้ก่อนทรงมอบให้ข้า หลังจากพระองค์สิ้นพระชนม์ ทุกครั้งที่ข้ากุมนาฬิกาข้ารู้สึกเวลาที่เหลือในชีวิตข้าอยู่ในตลับสีทองซึ่งเข็มนาฬิกาหยุดนิ่งอยู่ ณ เวลาที่พระองค์สิ้นพระชนม์ คือห้าโมงเย็น ช่วงต่อระหว่างบ่ายกับค่ำ ข้ารู้สึกว่เข็มนาฬิกาในมือข้านี้หยุดนิ่งอยู่ที่ดอกเหมยดอกที่ห้า ผู้คนที่ล้อมรอบพระองค์ต่างรอยคอย หอมหลวงที่เข้ามาถวายการตรวจยืนยันว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว ผ่านไปครึ่งนาที่จึงมีเสียงระฆังให้ดังขึ้น ข้าจึงมองดอกเหมยดอกที่ห้าตลอดเวลา เข็มนาฬิกาไม่ขยับแล้ว เช่นเดียวกับพระกรที่ห้อยลง เวลานั้นข้าไม่ได้เข้าเฝ้า มีหญิงคนหนึ่งอยู่ข้างพระองค์ ช่วงเวลาที่นิ่งเงียบไปครึ่งนาที่ข้ามองเห็นพระกรของฮ่องเต้ห้อยลง อย่างนี้ไม่ถูกแบบแผน ข้ารู้ ข้าให้อภัยพระองค์ แต่ข้าไม่คิดจะให้ให้อภัยหญิงที่อยู่ข้างพระองค์ ถึงแม้นางจะขอโทษ ข้าก็ไม่ให้อภัย

ตั้งแต่เข็มชั่วโมงหยุดอยู่ที่ดอกเหมยดอกที่ห้า ข้าก็เหลือแต่เข็ม

วินาทีกับเข็มนาฬิกา พอเข็มนาฬิกาเดินครบหนึ่งรอบ เข็มนาฬิกาจะขยับเล็กน้อย ข้ารักษาจี้ณาฬิกาเรือนนี้เสมอ ในนั้นคือเวลาทุกนาทีทุกวินาทีของข้า ข้ากุมไว้แน่นเกรงว่าจะทำหาย หรือถูกขโมย ข้าต้องให้มันใจว่าเวลาทุกวินาทีทุกนาทีไม่ได้หายไปไหน

ข้ากลัวตายหรือไม่ ไม่ ไม่กลัว ข้าคิดว่าในเมื่อฮ่องเต้องค์ก่อนสิ้นพระชนม์แล้ว ข้าควรใช้เวลาที่เหลือทำสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดไม่ให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ เพื่อให้รู้ว่าในนี้ยังมีเวลาเหลืออยู่เท่าไร ข้าจึงไปหาทูตวิญญูณตาบอด เขาเป็นทูตวิญญูณตาที่แก่ที่สุดและรอบรู้ที่สุดในวังหลวง ทูตวิญญูณตาเฒ่าเอาหูแนบนาฬิกาตั้งใจฟังอยู่นานแล้วตอบอย่างมั่นใจว่า ฮ่องเฮ่า ยังมีเหลืออีกมาก หากฮ่องเฮ่าไม่มอบให้คนอื่น เวลาในตลับนี้ไม่มากหรือน้อยเกินไป มีมากพอดี เต็มตลับ ข้าถามทูตวิญญูณตาเฒ่าว่าเต็มตลับเป็นเท่าไรกันแน่ สิบปี ยี่สิบปี หรือแค่สองสามปี ทูตวิญญูณตาเฒ่าบอกว่าลิขิตฟ้าไม่อาจเปิดเผย รักษาตลับนี้ให้ดี รักษาเข็มนาฬิกาที่เข็มนาฬิกาให้ดี ฮ่องเฮ่าจะมีพระชนม์ยืนยาว

ข้ารักษาตลับนี้ แต่ไม่ใช่เพื่อจะได้อยู่นานๆ

ข้าหาโอกาสทำให้วังหลวงมีชีวิตชีวาและสดใสเหมือนเดิม ถ้าข้าได้โอกาส ข้าจะทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งนี้โดยไม่เสียดายแม้แต่หน่วยจ่ายคูณ* คือโอกาสของข้า ข้ามองไม่ผิดแน่ นาฬิกาที่พระองค์วางมือน้อยๆ บนมือข้า ข้าก็คิดแล้วว่าถ้าในตลับนี้มีเวลา ข้าจะแบ่งหนึ่งในสามของเวลาให้จ่ายคูณ พระองค์คงไม่ทำให้ข้าผิดหวังแน่ ความจริงแล้วข้าทุ่มเทเวลาให้พระองค์มากกว่าที่คิด จนในที่สุดพระองค์ก็ได้อภิเษกกับหญิงสาวที่ข้าเลือก นี่เป็นข้อพิสูจน์ พระองค์รักข้ายิ่งกว่าแม่ผู้ให้กำเนิด ถูกต้องแล้ว ถ้าจ่ายคูณมีความทะเยอทะยาน พระองค์คง

* หมายถึงงจี้ฮ่องเต้

ทำให้ฝันของข้าเป็นจริง ข้ามองเห็นชัดเจนว่าเราทั้งสองอยู่ห่างจาก
ความฝันเพียงก้าวเดียว

สองเฮาองค์ใหม่ใช้เวลาของข้าไปส่วนหนึ่ง ข้าให้คนตรวจสอบ
ชาติกำเนิดของนางอย่างละเอียด แม้สืบบอกว่าบุตรสาวของจ้วงหยวน*
คนนี้มีบริสุทธิ์ผู้ใดมองไรตำหนิ เอวอ่อน สะโพกใหญ่ ขาแข็งแรง ออกงาม
นิ้วมือยาวนุ่มเนียน

ทุกอย่างถูกใจข้า ข้าคิดว่าอีกไม่นานสองเฮาก็จะให้กำเนิด
พระโอรส อาจจะไม่ใช้คนเดียวแต่สองคนสามคน วังหลวงต้องการทั้ง
พระโอรสและพระธิดา หลายปีมาแล้วที่ไม่มีเสียงร้องของทารก ไม่มี
เสียงท่องหนังสือของเด็กน้อย และเสียงหัวเราะของคนหนุ่มขณะฝึก
ขี่ม้ายิงธนู นี่เป็นเหตุที่ทำให้วังหลวงเจียบหงอย ทำไมจึงไม่มีเสียง
ของเด็กและคนหนุ่ม แม้มีนางกำนัลชั้นที่ซึ่งเป็นหนุ่มสาวหน้าตาดียื่น
เดินทำงานขวักไขว้ไปทั่ววัง แต่ก็ไม่อาจปกปิดความจริงที่ว่าราชสกุล
กำลังจะเสื่อมถอย ไม่เพียงแต่ในวัง แม้แต่ในครอบครัวของเชื้อพระวงศ์
ตั้งแต่ซินหวัง จวินหวัง เป็ยเล่อ เป็ยจื่อ ข้ารู้มาว่าไม่ได้มีลูกหลานมาก
มาอย่างแต่ก่อน แต่ลดน้อยลงเรื่อยๆ ลูกชายสามคนของกงซินหวัง
ก็ทยอยตายตั้งแต่เล็ก ลูกชายคนที่สามซึ่งเคยเรียนหนังสือกับฮ่องเต้
อายุไม่ถึงยี่สิบปวยตายกะทันหัน ซิงหวัง ลุยหวังก็เช่นกัน บรรดาหวัง
เหล่านี้ต่างวิตกเรื่องลูกหลานสืบสกุล นี่เป็นความจริงที่มองเห็นและ
สัมผัสได้ ราชสกุลกำลังตกต่ำ ในวังมีการทำพิธีกรรมทุกสองสามวัน
มีเสียงดนตรีดังจนดึก ขณะที่แสงส้ายันห์กำลังดับขอบฟ้า วังต่างๆ
เริ่มจุดไฟ ข้ามองเห็นความเศร้าสลดร้อยหงอยเหงาที่อยู่เบื้องหลังภาพ
แกะสลักตามคานตามเสายามค่ำคืน วังตะวันตก** ดูภายนอกรูปร่าง

* หมายถึงบัณฑิตที่สอบหน้าพระที่นั่งได้คะแนนสูงสุด

** หมายถึงซุสืไทเฮา

หน้าตายังเป็นสาวรุ่น แต่มุมปากที่หย้อยลงไม่อาจปกปิดความชราได้ แม้แต่ตัวเองซึ่งดูเหมือนว่ายังสาว แต่ผมได้มามากก็หงอกมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกคืนก่อนนอนจะมีนางกำนัลสามคนมาช่วยกันถอนหงอกให้ข้า แต่ชั่วข้ามคืนก็มีผมหงอกงอกขึ้นใหม่อีก ความวิตกของข้าก็เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกับหงอก ช่วงสองปีที่ข้าต้อนรับสองเฮาองค์ใหม่เข้าวัง ผมข้าก็ไม่หงอกแล้วแต่กลับเริ่มดกดำ สองเฮาเป็นความสุขของข้า ทุกวันข้ารอฟังข่าวการให้กำเนิดพระโอรส แต่นึกไม่ถึงว่าความตายจะมาถึงอย่างรวดเร็วกะทันหัน ทำให้ผมข้าหงอกทั้งหัวภายในคืนเดียว

เริ่มที่จุดปลายเหอกกลางกระหม่อม ผมของข้าเป็นสีขาวยาวไปแล้ว ครั้งหนึ่ง ช่างผมที่ดีที่สุดในวังผูกผมขาวให้เป็นเปียเล็กๆ ใช้ไหมดำมาพันแต่ละเปีย ใช้ผมดำที่เหลือคลุมแล้วเกล้าเป็นมวย เพื่อเป็นฐานรองรับมาลาประดับผม จึงพอจะปกปิดได้บ้าง แต่ทำให้ข้าเสียเวลาและยังกังวล ตั้งแต่นั้นขึ้นมาที่ก็หยุดนิ่งไม่ขยับ ข้าจึงเหลือแต่เข็มวินาที่ เข็มวินาที่ที่เดินเร็วและเสียงดัง บอกให้ข้ารู้ว่าเวลาในตลับเหลือไม่มากแล้ว ข้าจึงสะกดใจให้สงบ ไตร่ตรองให้รอบคอบว่าจะเอาเวลาที่เหลือไม่มากไปทำอะไร จะรักษาไว้เหมือนรักษาสสมบัติชิ้นสุดท้ายหรือทุ่มเทลงทุนให้คนคนหนึ่ง ข้าลั้งเลเดินไปตามทางในวังจูงขลุ่ย เริ่มมองและค้นหาเป้าหมายของข้า

ข้าคาดไม่ถึงว่าความตายจะมาอย่างกระชั้นชิดรวดเร็วปานนี้

แม้ข้ากับวังตะวันตกมักจะปรากฏตัวพร้อมกันในฐานะพันธมิตร เบื้องหน้าขุนนางผู้ใหญ่ นางเองก็นอบน้อม ยกย่องข้า แต่ข้ารู้ดีว่านางเป็นคู่แข่งและเป็นปรปักษ์กับข้า ข้ากับนางไม่อาจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างแท้จริง ดูภายนอกเรากลมเกลียวกันแต่ในใจไม่เป็นเช่นนั้น สามวันก่อนที่ถึงจ้อฮ้องเต้จะสิ้นพระชนม์พระองค์มาพบข้า

ที่วังจรงชู่ยกง บอกข้าว่าคำสาปในอดีตกำลังจะเป็นจริง หญิงสกุลเย่เฮ่อเวลานาคือคนที่คำสาปเลือก ข้ารู้สึกเสียดายแทนฮ่องเต้องค์ก่อน พระองค์ได้สร้างความวิบัติให้พระองค์เอง พอถึงตอนนี่ข้าจึงรู้ว่ามารร้ายที่สิงอยู่ในร่างนางได้สำแดงตนแล้วว่าหลงใหลในความตาย สะสมความตาย แม้จะหาหลักฐานไม่ได้ง่าย ๆ แต่เมื่อนึกถึงความตายแบบพิสดารในวัง เหตุการณ์แต่ละครั้งพิสูจน์ให้เห็นว่าในวังมีความลับซ่อนอยู่ เวลานี้ข้ายิ่งเงิบ เหตุผลที่ข้าเงิบไม่ใช่เพื่อปิดบังความลับ แต่เพื่อเปิดเผยความลับ

วังหลวงมีเส้นแบ่งเขตระหว่างวังตะวันออกกับวังตะวันตก วังตะวันตกเป็นอาณาเขตของนาง ส่วนวังตะวันออกเป็นอาณาเขตของข้า วังตะวันตกสว่างไสวครึกครื้น วังตะวันออกมืดซบเงียบเหงา ข้าไม่ชอบเสื้อผ้าเครื่องประดับที่มีสีสันมากเกินไป ไปบูบวบเกินไป ในสายตาดำที่เห็นเหล่านี้จุ่มปลอมไร้ค่า แม้ข้าจะเป็นไทเฮาพระมารดา แต่ฐานะที่แท้จริงคือหญิงม่าย ซึ่งไม่ต่างจากชาวบ้าน ข้าจึงไม่แตะต้องเสื้อผ้าที่หญิงสกุลเย่เฮ่อเวลานา* ตั้งใจทำให้เป็นพิเศษ ทั้งชุดมงคล ชุดพิธี ชุดธรรมดาที่นางให้ข้ามีอยู่เต็มสองตู้ แต่ข้าไม่เคยใส่ใจเอามาสวมใส่ เราสองคนต่างยึดถือเส้นแบ่งเขต ไม่ข้องแวะกันก่อนที่ฮ่องเต้องค์ใหม่จะว่าราชการด้วยพระองค์เอง ทุกวันข้ากับนางจะพบกันที่ตำหนักหย่างซินเตี้ยน แยกกันนั่งขนานซ้ายและขวาของฮ่องเต้ ฮ่องเต้เป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างข้ากับนาง ข้ารู้ว่าข้ามีเวลาให้ฮ่องเต้หนึ่งในสามหรือมากกว่านั้น ข้าจึงพยายามใกล้ชิดพระองค์ให้มาก คอยดูแลเอาใจใส่พระองค์ นึกถึงพระองค์เสมอ แต่คาดไม่ถึงว่านางจะสังหารพระองค์

* หมายถึงซุสไทเฮา

ข้ากุ่มตลับนั้นไว้ในมือ สายเกินไปแล้ว ข้าได้ยินเสียงเข็มนาฬิกา
กระตุกสองครั้ง ไม่ใช่ครั้งเดียว แต่สองครั้ง เหมือนชีพจรเต้นอย่างแรง
ที่แขนแล้วเงยบลง ข้านึกถึงถึงห้องฮ่องเต้ทันที เวลานี้พระองค์นับวัน
จะแยกตัวหลบอยู่แต่ในวังเฉียนชิ่งกงอันเงียบเหงาตามลำพัง ชาวร้าย
ได้รับการยืนยันอย่างรวดเร็ว ชาวร้ายมักจะได้รับกำชับยืนยันเสมอ ข้า
เห็นเข็มนาฬิกาหยุดนิ่งทันที

แม้อยู่หน้าโถงศพของลูก แม้อยู่ในชุดไว้ทุกข์ แต่ข้าเห็นหญิง
คนนั้นยังมีประกายวูบวาบ รอบข้างมัวซัวมีแต่นางคนเดียวที่เจ็ดจ้า
ทำให้ข้าอดเคืองไม่ได้

“ไทเฮาพระแม่เจ้า แม่เกิดเหตุร้ายกะทันหันหนักยิ่งระดับประดา
เต็มตัว ชุดที่สวมไม่เหมือนกับทำขึ้นอย่างเร่งรีบ แต่เตรียมไว้ก่อนแล้ว
หรือไทเฮารู้ล่วงหน้าว่าฮ่องเต้จะสิ้น”

“ไทเฮาพระมารดาชุดนี้แม้จะพอดีได้ แต่ก็แค่ใช้ผ้าดีหน่อย ตัด
เย็บอย่างเร่งรีบให้เสร็จในคืนเดียว ผ้าทอไว้ก่อนแล้ว ตัดเย็บง่าย ๆ ใช้
เวลาไม่นาน เป็นเพราะข้าทำอะไรไม่รอบคอบ น่าจะคำนึงถึงความรัก
ที่ไทเฮาพระมารดามีต่อฮ่องเต้ ตลอดเวลาที่ผ่านมามีไทเฮาเป็นแม่ที่ใกล้ชิด
ซิดที่สุดของฮ่องเต้ แม้แต่ข้าซึ่งเป็นแม่ที่แท้จริงยังอิจฉาและละอายใจ
ไทเฮาทุ่มเทให้กับฮ่องเต้มาก นึกถึงอนาคตของพระองค์ตลอดเวลา
ไทเฮามีความหวังต่อพระองค์มาก แต่โลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ฮ่องเต้
เป็นเด็กที่ไม่มีความพยายาม เคยเป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น อาจารย์
เวียงถงเหอกับอาจารย์หลี่หงจางผิดหวังกับผลการเรียนของพระองค์
มาก และตัดสินใจเด็ดขาดต่อหน้าข้าว่าจะทุ่มเทพลังและความรักให้
ลูกหลานของตน

“ทั้งหมดนี้เป็นเพราะไทเฮาเลือกฮ่องเต้ให้ฮ่องเต้ ฮองเฮาย่อม

ต้องเป็นคนที่ดีที่สุด แต่น่าเสียดายที่ไม่เป็นผลดีต่อฮ่องเต้ ตั้งแต่หญิงสกุลอาหลู่เท่อเข้าวัง ฮ่องเต้ก็ทำอะไรประหลาดมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่อาจเข้าใจได้ พระองค์กลัวทุกอย่างที่พบทั่วไปในวัง วิตกตลอดเวลา ไทเฮารู้หรือไม่ว่าพระองค์กลัวอะไรบ้าง กลัวเงาต้นไม้ที่ถูกลมพัดที่ทาบบนกำแพง กลัวห้องที่มีเงามีด กลัวแม้กระทั่งแสงจันทร์ ไทเฮาเห็นใหม่ว่าพระองค์ทำอะไรบ้าง เดินทางในวังกลางวันแสดๆ ยังให้คนจุดไฟรอบตัว ไทเฮาคิดว่าจะฝากความหวังไว้กับฮ่องเต้ได้หรือ อาจารย์แต่ละคนอับอายไม่กล้าพูดถึงผลการเรียนของพระองค์ต่อหน้าข้า ข้าเคยไปนั่งด้วยครูหนึ่งก็รู้สึกไม่สบายใจ กังวลมาก แม้แต่ฎีกาก็ยังอ่านไม่ถูก ไทเฮาไม่รู้สึกล้ออับอายแทนหรือ อีกอย่างหนึ่งฮ่องเฮายังมาคาดคั้นข้า หว่าข้าทำร้ายฮ่องเต้ ข้าไม่รู้จะพูดกับเด็กผู้หญิงที่เติบโตในครอบครัวจ้วงหยวนอย่างไรดี เวลานี้ฮ่องเต้กับฮ่องเฮาก็สิ้นไปแล้ว ข้ายอมเสียใจ แต่ข้ายังโชคดี เพราะเราสองคนจะได้เลือกฮ่องเต้คนใหม่ที่ดีกว่าเหมาะสมกว่ามาครองบัลลังก์มังกรแทน เราจะได้สอนเขาดูแลเขาให้ดี ทำให้เขามีคุณสมบัติมีความรู้ได้รับการอบรมที่เหมาะสมในการเป็นฮ่องเต้ เราสองคนคงต้องยอมรับว่าเป็นเพราะไทเฮาตามใจฮ่องเต้จนเสียนิสัย เพราะพระองค์เป็นพระโอรสคนเดียวของฮ่องเต้องค์ก่อน ไทเฮาจึงไม่สามารถควบคุมสั่งสอนพระองค์อย่างเข้มงวดทน ไทเฮารักและตามใจพระองค์เกินไป เวลานี้ฮ่องเต้ก็สิ้นไปแล้ว ถือว่าความรักทำให้พระองค์ตาย นอกจากนี้ยังมีเหตุผลอื่นหรือ ฮ่องเต้ได้รับพิษร้ายจากความรัก ถ้าไทเฮาไม่คิดอย่างนี้ข้าก็ไม่รู้จะพูดอย่างไร เพราะความสัมพันธ์ระหว่างไทเฮากับฮ่องเต้คือความรักและตามใจชีวิตของพระองค์สั้นนัก ถ้าข้ารู้ล่วงหน้าว่าชะตากรรมจะเป็นอย่างนี้ข้าก็คงรักและตามใจพระองค์... ไทเฮาพระมารดาโปรดอย่าคิดว่าข้าทำหนีเลย ความจริงแล้วข้าได้ให้ช่างตัดเย็บของข้าเตรียมชุดไว้ทุกชั

แบบเดียวกันให้ไทเฮาชุดหนึ่ง ข้าเชื่อว่าถ้าไทเฮามองแวบเดียวก็จะ...”

“คูลีเจ้าพุดอะไรออกมาต่อหน้าฮ่องเต้ พระองค์ไม่ใช่ลูกในไส้ของเจ้าหรงหรือ เจ้าไม่เคยถือว่าพระองค์เป็นฮ่องเต้ เจ้ามองแต่ว่าพระองค์เป็นลูกเนรคุณที่ทำให้เจ้าเสียหน้า ทำไมฮ่องเต้ในสายตาของข้ากับเจ้าจึงแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในสายตาข้าพระองค์มีกิริยามารยาทเรียบร้อย พุดจาหลักแหลม มีคุณสมบัติเป็นฮ่องเต้ พระองค์ว่าเรื่อง มีรอยยิ้มที่ทำให้คนที่พบเห็นสบายใจ ชอบขี่ม้ายิงธนู นี่เป็นลักษณะที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ พระองค์อ่านหนังสือข้าเป็นเพราะความรอบคอบแบบฮ่องเต้ ความจริงแล้วพระองค์มีความสนใจและมีความสามารถที่ไม่มีใครรู้ แต่ด้วยความถ่อมตัว ไม่โอ้อวด พระองค์จึงเปิดเผยกับคนใกล้ชิดเท่านั้น ฮ่องเต้เป็นกวี มีความคิดอ่อนไหวเปี่ยมด้วยความรัก นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พระองค์รักหญิงสกุลอาหู่เทอฮองเฮาแตกฉานทั้งบทกวีและวาดภาพ แต่หน้าตาธรรมดาและไม่ช่างเจรจาอึมอึม ถ้าเป็นชายทั่วไปคงไม่ชอบหญิงแบบนี้ ข้าเชื่อมาตลอดจนถึงเวลานี้ว่าถ้าฮ่องเต้ยังมีชีวิตอยู่ พระองค์ไม่ทำให้ข้าผิดหวังแน่ พระองค์จะเป็นฮ่องเต้ที่ดี เจ้าไม่อยากจะเห็นอย่างนี้หรือ”

“ไทเฮาพระมารดาชื่นชมฮ่องเต้แบบนี้ทำให้ข้ารู้สึกละอายใจว่ากันว่าแต่ละคนก็มีชะตากรรมของตนเอง ทั้งหมดนี้ก็เป็นเพราะชะตากรรมของฮ่องเต้ไม่ดี ไม่สามารถรับภาระหนักของแผ่นดิน เวลานี้เราสองคนควรจะเลือกฮ่องเต้องค์ใหม่ ต้องทำอย่างนี้เท่านั้นจึงจะเริ่มต้นใหม่ได้”

ข้าลูบตลับในมือ เข้มหนาที่หยุดนิ่ง เข้มวินาทีสั้นเบาๆ เสียงนี้ มีแต่ข้าคนเดียวที่ได้ยิน ข้ารู้ว่าข้าเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ คำร้ายยาวของนางเป็นเพียงการคร่ำเวลาของข้าที่เหลือไม่มาก นี่เป็น

แผนร้าย ข้าเตือนตัวเองว่าอย่าตกหลุมพราง อย่าเสียเวลาได้แย้งกับหญิงคนนี้ เรามีงานสำคัญที่ต้องทำ ข้านั่งเงียบ แต่ก็ต้องพบกับสภาพเดิมเป็นครั้งที่สอง บัลลังก์ที่ตั้งกึ่งกลางระหว่างข้ากับนางจำเป็นต้องมีฮ่องเต้องค์ใหม่มาเป็นเส้นแบ่งเขต ฮ่องเต้ต้องอยู่บนเส้นนี้เพื่อแบ่งเขตให้ชัดเจนอีกครั้ง

ฮ่องเต้องค์ใหม่ทำให้เกิดความหวังใหม่ แม้ว่ามารดาของพระองค์ยังคงเป็นหญิงสกุลเยเฮอานาลา บิดาเป็นคนสกุลอ้ายซินเจว๋หลัว บางทีนี่อาจจะเป็นปัญหาใหญ่ ถ้าเยเฮอานาลาเป็นยาพิษ คนที่จะแก้พิษได้ย่อมต้องเป็นคนสกุลเยเฮอานาลา จะมีใครที่ไหนอีก ดังนั้นขณะที่วังตะวันตกเสกเสกตัวบุตรชายของน้องสาวนางกับจุนซินหวัง ข้าจึงเห็นด้วยทันที ฮ่องเต้องค์ใหม่ถูกอุ้มเข้าวังขณะที่กำลังหลับ พอพระองค์ตื่นเบื้องหน้าข้าตามลำพัง ข้ารู้ทันทีว่าพระองค์เป็นจ่ายจุนคนที่สอง

ฮ่องเต้องค์ใหม่ร่างกายอ่อนแอซี่โรค นำสงสาร ข้าสงสัยว่าพระองค์จะมีชีวิตรอดจนถึงวันอภิเษกสองเฮาหรือไม่ พระองค์ร้องไห้เสียงแผ่วเบา ต่อมาแม้แต่เสียงร้องไห้ก็น้อยลง สีหน้าของพระองค์ซีดเซียว มีน้อยๆ เย็นเฉียบ ทุกครั้งข้าจะจับมือพระองค์ไว้จุนอุ๋นจึงปล่อย ตอนอายุห้าขวบพระองค์ก็สามารถนั่งข้างข้าได้อย่างเรียบร้อยพยายามทำตัวให้อยู่ในแบบแผน พระองค์ไม่ตะกละเหมือนเด็กอื่นกินอาหารอย่างระวัง กินน้อย จึงโตช้า การเติบโตของพระองค์เห็นได้จากด้านอื่น เช่นไม่เคยบอกว่าทรงต้องการอะไร แม้อยากได้อะไรก็ยังคงคิดแล้วคิดอีก พยายามพูดให้รื่นหู ใบหน้าเริ่มมีรอยยิ้ม ข้ารู้ว่าไม่ใช่เป็นธรรมชาติของพระองค์ แต่เกิดจากการฝึกฝนด้วยพระองค์เอง พระองค์พยายามปรับตัวให้เข้ากับชีวิตในวังหลวง พอเห็นอย่างนี้ข้าก็ยิ่งรักพระองค์ พระองค์อ่อนแอแต่เข้มแข็ง พระเนตรดำล้าลึกสดใส นี่เป็นเรื่องที่ข้าเป็นห่วง พระเนตรนี้ได้รับการยอมรับและเห็นใจ

แต่สิ่งที่จำเป็นสำหรับพระองค์ยังมีอีกมาก มารร้ายไม่อาจเปลี่ยนพระองค์ได้ แต่พระองค์จะถูกทำลายได้ง่าย หลายปีมานี้ข้าสังเกตุพระเนตรของพระองค์ด้วยความสงสัยว่าความบริสุทธิ์นี้จะรักษาไว้ได้นานเท่าไร หนึ่งปี สองปี สามปี หรือห้าปี หรือนานกว่าที่ข้าคาด

ข้าไม่คิดว่าพระองค์จะเติบโตเป็นบุรุษร่างสูงใหญ่อย่างจ่ายจุน พระองค์โตช้า มักจะป่วยบ่อยๆ จึงโตยาก รวากับว่าร่างกายไม่อาจปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่รัดตึงพระองค์อยู่ แต่น่าประหลาดใจที่ว่าร่างเล็กๆ นี้มีเปลวไฟที่ทำให้พระองค์เติบโตแม้สุขภาพจะน่าเป็นห่วง ข้าเห็นพระองค์พยายามปรับตัวให้สมบทบาท เริ่มรู้จักภารกิจของตนเอง จุดนี้แตกต่างจากจ่ายจุน จ่ายจุนมักจะต่อต้าน แต่ฮ่องเต้องค์ใหม่ไม่เคยต่อต้าน พระองค์ยอมรับสภาพทุกอย่าง และพยายามไม่ให้นาวาลำน้อยของตนล้มกลางพายุ

ข้าเริ่มมั่นใจในพระองค์ ขณะที่ข้ากุมมือน้อยๆ ของพระองค์ไว้ใมือ ข้าก็ทำนายอนาคตของพระองค์ ร่างกายพระองค์อ่อนแอแต่จะอยู่ต่อไปได้ ถ้าไม่ถูกลอบทำร้ายพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้อีกนาน ยิ่งพระองค์อยู่นานยิ่งมีความหวัง ข้าหมายถึงความหวังของวังหลวง กำลังแก่ชรา แต่ก็เป็นเรื่องยาก การจะทำให้ชีวิตของพระองค์เข้มแข็งจำเป็นต้องมีหญิงคนหนึ่ง

พอฮ่องเต้องค์ใหม่เข้าวังมาก็ได้รับการเลี้ยงดูในวังคู่อ้อม อยู่กับนางทั้งวันทั้งคืน ฮ่องเต้ได้รับการสอนให้รักพี่สาวของมารดาและกตัญญูต่อท่านป้าคนนี้ ไม่เช่นนั้นก็ได้ครองบัลลังก์ พระองค์มีแรงกดดันตลอดเวลา ในเมื่อนางทำให้พระองค์เป็นฮ่องเต้ได้ เรื่องการปลดพระองค์ก็ไม่ต้องพูดถึง การเข้าใจจุดนี้ต้องใช้วิธีบอกไป บรรดาขันทีที่ติดตามพระองค์จะคอยพูดกรอกหูเสมอ

วังตะวันตกคอยดูแลฮ่องเต้ตลอดเวลา นางเป็นผู้ปกป้องคน

เดียวในสายตาของพระองค์ นางอยากให้ตนเป็นคนเดียวที่พระองค์รัก และบงการพระองค์ราวกับเป็นเทพเจ้า ทำให้ข้าไม่ค่อยได้ใกล้ชิดกับฮ่องเต้เองคืใหม่ตามลำพัง นางไม่อยากให้พระองค์รักคนอื่นหรือชอบใครนอกจากนาง ความรักไม่อาจสร้างขึ้นด้วยวิธีนี้ ข้ามั่นใจ ความรักไม่อาจเกิดจากการควบคุมฝึกสอนและข่มขู่ ข้าเชื่อเช่นนั้น ดังนั้นเมื่อข้าพบพระองค์ข้าจึงไม่จำเป็นต้องพูดอะไร ฮ่องเต้เองคืใหม่มีชั้นที่นำเข้ามาคารวะข้า พระองค์คุกเข่า ไชกศีรชะ ยัมแย้ม คอยสังเกตสีหน้าข้าตลอดเวลาเหมือนเข้าเฝ้าวังตะวันตก ข้าไม่อยากฝึกให้พระองค์เป็นเช่นนั้น ข้าไม่อยากให้พระองค์ตีสีหน้า ข้าไม่ต้องการแสดงอำนาจ เพราะอำนาจไม่ได้เป็นของข้า ข้าจึงไม่ถามในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอำนาจ ทุกครั้งข้าจะถามว่าฮ่องเต้ เมื่อคืนหลับดีไหม ผื่นเห็นอะไร เล่าความฝันให้แม่ฟังหน่อย

ข้ารู้ว่าชั้นที่จะเอาคำพูดของข้าทุกคำไปทูลรายงานโทเฮาตะวันตก ฮ่องเต้เองก็เช่นกัน แต่คำพูดของข้าไม่มีอะไรแอบแฝง ข้าได้แต่ถามพระองค์ว่าเมื่อคืนผื่นเห็นอะไร ฮ่องเต้มักจะตอบว่าโทเฮา ข้าจำไม่ได้ นี่คือคำสนทนาระหว่างเรา เป็นอย่างนี้ทุกวัน ข้ายื่นผลไม้เชื่อมให้พระองค์และให้เข้ามานั่งข้างข้า พระองค์รับมากินอย่างระวังตัวห้องเจียบสงบ มีแต่กลิ่นหอมหวานของผลไม้เชื่อม วังจงชู่กงของข้าไม่มีการจุดธูป ข้าชอบกลิ่นอาหาร ตำแหน่งข้ามักจะมิกลิ่นหอมของดอกกุยฮวา งาคั่วและเนย ข้าว่าเป็นกลิ่นของแม่ ข้ารู้ว่าพระองค์จะจดจำไว้ กลิ่นนี้จะติดอยู่ในผื่นของพระองค์ วันใดที่ข้าจากโลกไป พระองค์จะรำลึกถึงกลิ่นนี้ และรำลึกถึงรสชาติ สายตาและอ้อมกอดของข้า วันใดที่พระองค์ผื่นเห็นข้าหรือได้กลิ่นนี้ ข้าก็จะจากไปอย่างวางใจ ข้าไม่จำเป็นต้องพูดอะไร ข้าเชื่ออย่างนี้

ข้าไม่อาจเห็นอะไรมากไปกว่านี้ เวลาข้าเหลือน้อยลงเรื่อยๆ ถ้า

พระองค์ได้รับการวางตัวให้มาเปลี่ยนแปลงวังหลวง ไม่ว่าพระองค์จะร่างเล็กหรืออ่อนแอเพียงไรพระองค์ก็ยังสามารถปฏิบัติภารกิจให้ลุล่วง ดังนั้นเมื่อข้ารู้สึกว่าจะสามารถฝากความหวังไว้กับพระองค์ได้ รู้สึกเข้าใจสายตาที่ล้าลึกบริสุทธิ์คู่นี้ ข้าจึงพูดกับตัวเองว่าข้าจากไปได้แล้ว เวลามาถึงแล้ว เมื่อรู้ว่าการจากไปของข้าเป็นผลดีไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ข้าจึงทำลายตลับนาฬิกาที่แนบออก เวลาแตกละเอียดกลายเป็นอัญมณีกระจัดกระจายไปทั่ว ไซ่ ข้าไม่มีวันรอให้เสื้อผ้าคำสาปทำให้ข้าเหลือแต่กระดูก และไม่มีวันปล่อยให้ตัวเองตายอย่างเจ็บปวดสิ้นหวัง ข้าต้องการความสงบ ไม่มีอะไรมาโจมตี ไม่ต้องรอหญิงคนที่จะเปลี่ยนสองเต้เข้าวัง ข้าเห็นนางไล่จับผีเสื้ออยู่ในสวนทางภาคใต้ นั่งฝันอยู่ที่ต้นไผ่ริมสระ นางมาแน่ เช่นเดียวกับที่จิตของข้าเคยไปหานาง ก่อนที่จะทำลายตลับนาฬิกา ข้ากำชับสาวใช้ให้เก็บตลับ ชิ้นส่วนและอัญมณีที่แตกไปให้องค์หญิงทรงไซ่ มีอะไรอีกมากมายที่ข้าอยากพูด แต่ที่พอจะพูดได้ก็มีแค่นี้ เวลาของข้าหมดแล้ว ตรงกับความปรารถนาของข้าพอดี

ข้ารู้ว่าคำสาปหนึ่งที่กำลังจะสำแดงพลัง ความตายอย่างผิดธรรมชาติกำลังจะบังเกิด แต่ข้าเป็นคนเดียวในวังหลวงที่ไม่ได้ตาย เพราะคำสาป ข้าตายเพราะถึงเวลา ข้าทำลายตลับเวลา เวลาได้ทะลวงร่างข้าเป็นรูพรุนที่มองไม่เห็น ข้าเต็มไปด้วยบาดแผล เนื้อตัวเบาเหมือนปีกจักจั่น วังตะวันตกคงรู้ว่าข้าตั้งใจตายเพื่อเหย้าหยันที่นางเตรียมให้ข้าพบจุดจบ แม้มดูเหมือนว่าข้าตายด้วยคำสาป ขณะที่เวลาแตกกระจายบนพื้นนั้น อวัยวะภายในของข้าก็ขาดกระจุย เลือดกับเนื้อแยกกันไม่ออก ความเจ็บปวดเลือนราง ข้าออกจากร่างทันที ดังนั้นที่พูดกันว่าข้าตายอย่างทรมาน ร่างกายเหี่ยวแห้งจึงไม่เป็นความ

จริง เพื่อรักษาพระเกียรติยศ ขณะบรรจutsch บรรดาชั้นที่ได้เอาสำลี และเครื่องหอมมาเสริมในตัวข้าให้ดูมีเนื้อหนัง ช่างเถอะข้าไม่ยาก ได้แย้ง สิ่งที่กัตกินข้าไม่ใช่หนอนของมารร้ายในคำสาป แต่เป็นเวลา และคนที่ถูกหนอนกัตกินไม่ใช่ข้าแต่เป็นองค์หญิงเล็ก นี่เป็นความจริง ความตายไร้ความหมายและน่าเบื่อ มีแต่สูญเสียไม่มีการรับ ข้าหวังว่าคนที่มาทำลายคำสาปตามคำพยากรณ์จะรีบมาถึง แม้ข้า ไม่มีโอกาสพบนาง

วังตะวันตก

ฉืออันจากวังหลวงไปแล้ว

ข้ากำลังจะเปลี่ยนวังหลวงให้เป็นอุทยานแห่งความสุข หรือที่ ชาวต่างชาติเรียกว่าสวรรค์ ข้าอยากให้ทุกคนมีความสุข แต่ฉืออัน กลับหนีไปก่อน ข้านึกถึงเรื่องนี้ตลอดเข้าวันนั้น ข้าคิดว่าถ้าใครคน หนึ่งไม่ยินดีกับอะไรเลย ควรจัดการอย่างไร คนเช่นนี้มักจะมีสักคน สองคนเสมอ ข้าถามตัวเองว่าควรจัดการอย่างไร เห็นชัดว่านางควรจะ ออกไปเอง ในเมื่อนางไม่ยินดีกับอะไรเลย ข้าจึงต้องกระตุ้นประสาท สัมผัสที่งุ่มง่ามของนางโดยใช้ความเจ็บปวดและสีสัน ไม่มีสีอะไรที่สวยงาม กว่าสีเลือดอีกแล้ว ขณะที่นางมองเห็นสีสันสดใสไหลออกจากร่างที่ ซีดเขียวเยือกเย็นของตัวเอง นางคงตื่นเต้น นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมข้า จึงเตรียมแฉี่ไม่ไผ่ไว้เสมอ แฉี่ไม่ไผ่เป็นการคิดค้นที่ดีมาก หลีเหลียนอิง ทำได้ถูกใจข้า สามารถพัฒนาเครื่องมือลงทันทง่ายๆ แค่ดูสีหน้าของ คนถูกโบย ก็เห็นถึงความจงรักภักดีและฝีมือของบ่าวคนนี้

วังหลวงเป็นอุทยานแห่งความสุขที่ไม่เหมือนที่ใดในโลก เช่น